

?Banca immoral

Si us guanyeu la vida com a treballadors o treballadores de la banca, teniu mala peça al teler. Ho escric aquí, però m'he cansat d'explicitar-ho a diversos i obedients empleats que, sistemàticament, exhorten a operar per internet o el mòbil, envien -sense massa contemplacions- els pensionistes amb cataractes al caixer automàtic, foragiten clientela de les cada cop més escasses oficines o truquen en el moment més inoportú per oferir-nos targetes de crèdit, préstecs i assegurances que no necessitem.

Que us quedi clar: la majoria dels vostres clients us detesten. Us professen tant o més odi que el que sentiu vosaltres pels vostres superiors -subdirectors, directors, caps de zona, capatassos, llepons i demés esbirros- insuflats de competitivitat i ionquis dels miserables euros que els cauen a la nòmina per aconseguir objectius.

No seré jo qui us cridi a la revolta... Feu-los-hi cas, probablement us hi va la feina. Però sapigueu que la data de caducitat, la sentència i la probabilitat d'úlcera és més segura que la meva alopecía. Ben mirat, no sé si som a temps a fer-hi alguna cosa. El Santander no va gens bé, Caixabank es fusiona i redueix plantilla, i al Sabadell, mala pell.

I que consti que, per a les vostres entitats, soc el client perfecte. No sé on tinc la llibreta, opero per internet i no em presento a l'oficina si no és per fer una gestió excepcionalíssima o, com ha passat en els últims temps, per encarar -utilitzo el verb pretesament perquè veure una cara en una oficina avui dia costa prou- algun assumpte relacionat amb familiars ja grans o traspassats, amb la qual cosa tot plegat es torna funest.

Com mortuòria es preveu la tasca de la majoria de vosaltres d'aquí poc més d'una dècada, quan l'activitat bancària haurà deixat de ser (per sempre) una relació de confiança entre el client i la mossa o el xicot «d'allà al banc» (amb nom i cara ben familiars) -ara sou tots gestors que salteu de municipi en municipi seguint una mesurada política de terra cremada.

No em posaré moralista, aquestes ratlles són una crítica en tota regla, però sé positivament que molts i moltes de vosaltres, quan el client aconsegueix esquivar tots els esculls per fer gestions amb la qualitat humana que s'esperaria, sou bons professionals i mostreu prou empatia i esperit crític. Amb la conjuntura, amb les necessitats dels clients i, si la conversa s'allarga i hi ha complicitat, fins i tot amb les pràctiques de la banca que us paga el jornal.

Per això cal que reflexioneu. La vostra benedicció a la política de l'empresa, a part d'encarrilar l'enèsima fusió que aprimarà la plantilla -potser aquest cop tampoc us toca o potser sí- consolida la banca privada -prou que es van encarregar d'aniquilar aquells models de caixa amb cert pòsit social- com a mal educada, altiva i, el que em resulta més trist, en fastigosament classista.

No només perquè tracti bé als clients amb grans dipòsits, sinó perquè, com va passar amb la informació de les hipoteques o les conegudes "preferents", castiga sistemàticament amb comissions i productes potencialment tòxics els més dèbils: jubilats, clients desesperats a qui us obliguen a cosir amb interessos abusius o d'altres amb pocs coneixements d'economia, mercat financer i, sobretot, del patracol que els hi entaforeu. D'aquí al pecat de la usura, us ho ben juro, hi ha ben poc.

El clatellot de la comissioneta -cinquanta cèntims per aquí, un euro de no res, un recàrrec per allà- funciona "per defecte". Si no es diu res, la minuta s'imputa. I sí, clar, si mirem la lletra petita hi ha un marc legislatiu que permet cobrar-la la "propineta".

Però de la mateixa manera que s'habilita i no és obligatòria també es pot desactivar. I amb

aquests "silencis administratius", les comissions engreixen els comptes de resultats i els beneficis que presenta la banca anualment són pornogràfics, tot i que amb la crisi sanitària ja en reserven uns quants, preveient la morositat que ells mateixos generen amb producte tòxic, dit sigui de passada.

Ben mirat, ara, els bancs són tant poc bancs que no volen ni que els portis diners. Els valors borsaris, ja se sap, són volàtils i, si es busca algun rèdit financer -per un pla de pensions, per exemple- o ens conformem amb un interès fix de 0,0001% o, directament, confiem el suor del front a un producte que mou els fils d'un fons voltor que, de manera molt ètica, farà fora de casa una pobra àvia per especular amb el solar de la finca on viu.

Per contra, com ens expliquen aquesta praxi als potencials clients? Doncs amb campanyes de proximitat: "parlem", "converses en blanc i negre", "tenim tot el temps de món", "et deixem el que necessitis"...

Però, és clar, una cosa és engiponar producte fent de llop del conte de la caputxeta i l'altre portar a terme la tasca clàssica de l'entitat de crèdit reservada, ara mateix, a anhelades banques públiques gestionades des de l'estat en sistemes polítics que no estiguin tenallats pel capitalisme més salvatge.